

би ржце, едри крака и лице цѣло потънало въ бѣли четини, но е веселъ, веселъ... Той не може да говори, докато не се ухили... Тогава да откъсна нѣкоя отъ снахитѣ или зетьоветѣ му... Нека си работятъ. Дѣдо Минчо не би билъ тъй ухилень, ако нѣмаше кой да му работи чифлишката работа. Тогава кого да откъсна? Всички бѣха живи и всички работѣха.

Спирамъ погледъ на двата клюмнали цвѣта. О, тѣ не сж за работа, нито пѣкъ сж вече нѣкакви цвѣта; живѣятъ и се мжчатъ... Това, което е отпустнало лице на земята, не е ли моя съученикъ Наумчо? Да, единъ мой съученикъ боледуваше доста дълго... Падналь отъ високо върху главата си и се повредилъ. Той сѣди вжжи съ хлътналь вратъ, бледень, слабъ, измжченъ... По цѣли дни все така сѣди... Животъ ли е това?

Азъ погледнахъ слънцето. Да, вуйчо вѣрно каза: и цвѣтята, и животнитѣ, и хората получаватъ живота си отъ слънцето... Защо слънцето не помогне на Наумча?..

— Хайде, Дочко, направи ли букета?

— Не съмъ!

— Е, направи го, де?

Свѣткавична мисль мина презъ главата ми.

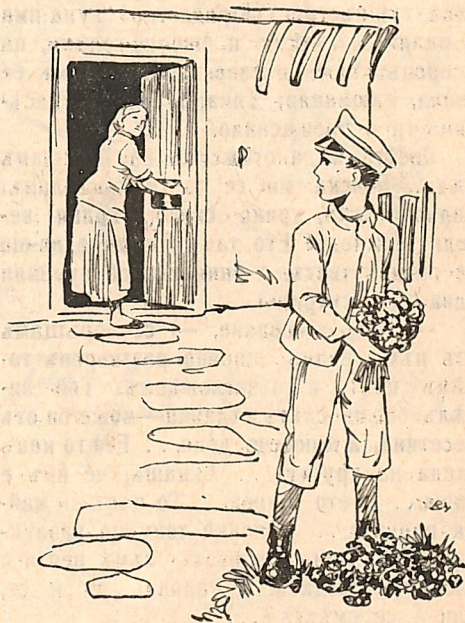
— Защо иска мама цвѣта? Да не е умрѣль Наумчо? Обезпокоень, азъ прибѣгнахъ до мама.

— Защо ти сж цвѣта? Где ще отивашъ?

Мама се засмѣ.

— Нѣма где да отивамъ. Искамъ да напълня вазата съ прѣсни цвѣта. Утре е

твоятъ рождень день, разбра ли? Ставашъ деветъ годишень!

Подскокихъ развеселень. Значи днесъ има две хубави нѣща: моя рождень день и това, че Наумчо е живъ. Азъ претърчахъ до димитровчето и предпазливо дигнахъ падналия болень стрѣкъ, огледахъ го и видѣхъ, че той не е много пречупень.

Добре, ако е вѣрно, че слънцето дава животъ на всѣко сжщество, ще се поскжпи ли за Наумча? Азъ дигнахъ стрѣкчето, обърнахъ го къмъ слънцето, подпрѣхъ го добре и казахъ:

— Хайде, слънце, Наумчо още не се е разлистилъ, той е малъкъ... Помогни му

Добри Немировъ

